

tighed, efter den Erfaring, som jeg har, ikke overmaade stor. Der gives ganske vist ved Gjøsteretten Dommeren en større Myndighed end i andre Sager til noget at indskrænke Anstændens Længde; men i den Henseende ere jo Underretterne paa Grund af Overretternes Afgjørelse overordentlig varfomme med at negte nogenfomhelst Anstand, og det vil vist for mange Dommere ligesom for mig være en Erfaring, at slige Gjøsteretsfaaer kunne godt gennem Anstandsbejæring trækkes hen gennem halve Aar. Jeg tror derfor ikke, at man behøver at frygte for, at Sager, fordi de behandles ved Gjøsteret, skulle blive altfor ilfsomt afgjorte.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 4 tillade mig at bemærke med Hensyn til dette Spørgsmaal om Forligsnægling, at det forholder sig ganske rigtigt, saaledes som den ærede sidste Taler forudsatte, at jeg for min Part betragter det som temmeligt ligegyldigt, om dette Vædringsforslag vedtages eller ikke. Jeg tror slet ikke, at det vil medføre nogen Forandring i, hvorledes Tingene virkelig gaa til; thi der er allerede efter de bestaaende Regler Intet i Veien for, at Parterne, naar de ville, kunne slutte Forlig i Retten, og naar det er slet, er Forliget erigibelt og har i Almindelighed samme Virkning som et Forlig, der er afgjort ved Kommissionerne. Eigensom jeg ikke kan skjønne, at Vædringsforslaget kan skade, anser jeg det paa den anden Side for at være uden Betydning, om det vedtages eller ikke. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 3 angaar, skal jeg i Anledning af den Opfordring, den ærede sidste Taler stillede mig, bemærke, at jeg ganske vist er af den Mening, at, forsaavidt man vil betragte det som Noget, der har Betydning, at tilveiebringe en ensartet Regel med Hensyn til Stedet, hvor Bøxfager skulle forfølges, anser jeg det for det Rationelle, det Principrigtige at henlægge dem alle til den almindelige Ret. Thi jeg er deri enig med den ærede Ordfører, at der i Grunden ikke er noget specielt handelsretligt ved Bøxler, at der ved Bøxfagers Afgjørelse slet ikke kommer Andet i Betragtning end de samme rent juridiske Synsmaader, som komme i Betragtning ved andre Sager, og skulde altsaa Lighed tilveiebringes, mener jeg, at det skulde ske paa den Maade, at alle Bøxfager henvises til den almindelige Ret. Men jeg gaar ud fra, at dette Hensyn Intet har at betyde, jeg tror, at det er af saa overordentlig ringe praktisk Betydning at tilveiebringe dette, at jeg mener, at man ikke af den Grund skal røre ved de bestaaende Love. Det maa overhovedet være det Princip, man gaar ud fra, at man ikke uden alvorlig Grund skal foretage Forandringer i den bestaaende Lovgivning, og jeg synes ikke, at denne Sag har Interesse nok til, at man derfor skulde foretage en Forandring i Lovgivningen om

Sø- og Handelsrettens Kompetence. Man kan aldrig vide, hvilke Hindringer og hvilken Modstand en saadan Forandring kan fremfalde paa Sagens senere Stadier, og der forekommer mig derfor ingen Grund at være til at bringe saadanne Stridsspørgsmaal ind i Sagen. Der er ganske vist Intet i veien for, at den Bøxel, der oprindeligt er udstedt mellem Handelsmænd, ogsaa kan komme paa andre Folks Hænder, men det er vistnok meget sjældent; de Bøxler, som forsaavidt have en kommerciel Karakter, som de ere udstedte mellem Handlende, og saagodt som altid have deres Oprindelse fra Handelsnegotier, komme sikkert meget sjældent udenfor de egentlige Handlendes Kredss, de komme paa deres senere Vandringer sikkert ikke andre Steder hen end hos andre Handlende, hos Bankiers, Banker eller deslige og jeg kan derfor ikke tro, at det kan have nogen stor praktisk Betydning at tilveiebringe en ensartet Regel der. Det er derfor, at jeg tilraader at lade disse Spørgsmaal ligge. Hvad iøvrigt angaar Spørgsmaalet om Sagens hurtige Fremme, og hvad Gjøsteretsbehandling i den Henseende kan præstere, skal jeg blot bemærke, i alt Fald at det er givet, at Gjøsteretten har den Fordel, at der er de 24 Timers Stævnevarsel, at fremdeles Retten kan holdes udenfor de ordinære Retsdage, at der altsaa ikke nødvendigvis maa gaa en Uge mellem Retsmøderne, og endelig ogsaa den fortere Eksekutions Termin. Forsaavidt det blev bemærket, at Udsættelsesystemet alligevel flourer i Gjøsteretsager ligesom i andre, og at Underdommerne naturligvis ere henviste til stor Varfomhed med at negte Udsættelse, fordi det undertiden hændes, at de saa ikke finde Medhold hos Overdomstolene, skal jeg ikke inblæse mig videre herpaa, jeg skal ikke modsigge, at der kan være Noget deri, men jeg vil sige, at det finder ikke stor Anvendelse i Bøxfager. Maaffe det kan være Tilfældet i andre Sager, der behandles gjøsteretsvis, hvor der ikke er forestrevet særegne Regler om Begrændsningen af Indstævntes Foraar, og hvor han er berettiget til at faae Anstand til at fremsætte ethvertfomhelst Forsvar, som overhovedet kan være egnet til at fremfalde hans Frifindelse, men i Bøxfager, hvor kun visse bestemte Indsigelser admitteres, tror jeg rigtignok, at Dommeren har en ganske anderledes fast Grund at faae paa med Hensyn til at negte Udsættelser, og derfor tror jeg, at de almindelige Betragtninger med Hensyn til, at denne Gjøsteretsprocedure ikke er saa overmaade hurtig, ikke ganske finder Anvendelse i Bøxfager. Jeg tror — det vil jeg benytte Leiligheden til at sige i Forbindelse med, hvad jeg før bemærkede — at man bevrager sig, hvis man tror, at det vil have nogenfomhelst Indflydelse paa Bøxfkrediten, om man vil blive ved den gamle Regel eller gaar til den Regel, at der skal bruges Gjøsteretsbehandling i Bøxfager. Jeg tør nok paasta, at